

Отъ радостъ Пъструшка не знаеше, какво да прави.

И тѣзи прѣлестни пиленца бѣха нейни дѣца? — Ахъ, това бѣше твърдѣ хубаво. Отъ радостъ тя почна тихо да клока, — това бѣше за нея една малка пѣсенъ, която до сега не бѣше пѣла, и която пиленцата слушаха съ удоволствие. Тѣ се гушѣха подѣ крилата на майка си и всички отговаряха: „Пиу, пиу!“ Повече не можеха да кажатъ, но Пъструшка бѣше напълно щастлива и доволна отъ това.

Колко горда и радостна бѣше тя, когато пиленцата ѝ бѣха доста порасли, и тя можеше да ги води на разходка! И, за щастие, плѣвнята не бѣше далечъ отъ кжщата.

Колко величествена бѣше първата имъ разходка! Пиленцата се очудваха и на всички нови нѣща, които виждаха изъ пжтя, и Пъструшка не прѣставаше да клока. И малкитѣ се радваха твърдѣ много, че майка имъ бѣше близу до тѣхъ, че тя ги извикваше, когато имаше нѣщо страшно и ги зикриляше.

Изъ пжтя срѣшнаха домакина, който се връщаше съ Дорча отъ нивата.

Пъструшка извика на дѣцата си, колкото гласъ имаше:

— Пазете се, да не попаднете подѣ краката на Дорча!

Когато домакинътъ чу гласа ѝ, огледа наоколо.

— Аха! Пъструшка. Каква хубава и голѣма фамилия има сега! каза той и прочете пиленцата.

Дорчо не каза нищо, само погледна Пъструшка и неговиятъ погледъ говорѣше толкова много, колкото и думитѣ на домакина.

Пъструшка отиде съ дружината си по-нататъкъ. Отстрана на пжтя бѣше пасището. Тя вървѣше по тая страна, като се надѣваше да види една отъ кравитѣ. И не се излъга. Тамъ бѣше Сивуша. Още веднажъ изклопа Пъструша, колкото ѝ гласъ държеше. Това тя направи, за да прѣдупрѣди дѣцата си, да не ходятъ на пасището.

Сивуша я чу и я погледна. И тя направи както Дорча: не каза нито думица, ала по кимането на гла-